

Arrest

nr. 190 172 van 28 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. THOEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ouder van een minderjarige Belgische burger.

1.2. Op 2 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene deed een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Belgisch minderjarig kind, O.H.E.. Echter, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat O.H.E. op 17.12.2016 overleden is.

Aangezien betrokkene zich niet bij de referentiepersoon kan voegen, zoals bepaald in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, kan ze geen beroep doen op de procedure gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Immers, het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld:

“ Immers, het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene”.

Verzoekster heeft wel nog een andere rechtsgrond waardoor zij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven.

Op 5/01/2017 werd haar Dochter O.A.E. (...), geboren te Antwerpen, district Borgerhout. Op 22/03/2017 werd dit kind erkend door de heer O.R. (...).

Verzoekster vraagt de gezinshereniging met dit kind aan op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De stukken zullen uiteraard ten gepaste tijden worden toegevoegd.

Verzoekster heeft nog een zoon, O.G.N. (...), geboren op 2/03/2010 te ZNA STUIVENBERG/Sint-Erasmus, Campus Sint-Erasmus.

Verzoekster heeft dus wel degelijk minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Verzoekster zal zich voegen bij haar dochter O.A.E. (...) als referentiepersoon.

Verzoekster kan dus wel degelijk beroep doen op de procedure gezinshereniging.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven. Dit is niet gebeurd.

Verzoekster beroept zich tevens op de schending van artikel 8 EVRM. In de bestreden beslissing en in het bevel wordt niet verwezen naar artikel 8 EVRM, hoewel verzoekster een familie-en gezinsleven heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft artikel 8 EVRM dan ook geschonden.

Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 25/09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v. zie ook Raad van State, 13.02.1992.

In het arrest van 2/01/2004 besliste de Raad van State het volgende over artikel 8 EVRM:

“Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware gevolgen op het gezinsleven, rechtvaardigde; dat zoals verzoekende partij uiteenzet het belang van de Belgische Staat (...) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is”.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Zoals hiervoor gezegd heeft verzoekster twee kinderen, namelijk O.A.E. (...), geboren te Antwerpen, district Borgerhout op 5/01/2017 en van Belgische nationaliteit en een zoon O.G.N. (...), geboren op 2/03/2010 te ZNA STUIVENBERG/Sint-Erasmus, Campus Sint-Erasmus in Borgerhout.

Deze kinderen zijn beide minderjarig.

A. (...) is 3 maanden oud en G. (...) is 7 jaar oud. Deze kinderen hebben allebei hun moeder nodig en mogen niet van hun moeder weggerukt worden door de uitvoering van het bevel.

Vermoedelijk geeft verzoekster borstvoeding aan A. (...). Indien minderjarige kinderen van hun moeder weggerukt worden betekent dit een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Van de minderjarige kinderen kan niet verwacht worden dat ze terugkeren naar Nigeria.

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing van 2/03/2017 vernietigd te worden. "

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing inzake de beslissing naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij duidelijk naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging deed in functie van haar Belgische minderjarig kind O.H.E. en dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het kind O.H.E. overleden is op 17 december 2016, dat aangezien de verzoekende partij zich niet bij de referentiepersoon kan voegen zij geen beroep kan doen op de procedure gezinshereniging.

Voorts verwijst de bestreden beslissing inzake de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken, alsook naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij gesteld wordt dat het bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, een bevel het enige alternatief is, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek in hoofde van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De verzoekende partij betoogt dat zij wel nog een andere rechtsgrond heeft waardoor zij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, dat op 5 januari 2017 haar dochter O.A.E. geboren werd en dat het kind op 22 maart 2017 erkend werd door dhr. O.R., dat zij de gezinshereniging met dit kind vraagt op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat de stukken ten gepaste tijden zullen worden toegevoegd, dat zij nog een zoon heeft, O.G.N., geboren op 2 maart 2010, dat zij wel degelijk minderjarige kinderen heeft met verblijfsrecht in België, dat zij zich zal voegen bij haar dochter O.A.E. als referentiepersoon, dat zij dus wel degelijk beroep kan doen op de procedure gezinshereniging.

3.5. Voor zijn wettigheidstoetsing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij kennis heeft van het overlijden van het Belgische minderjarig kind O.H.E., in functie van wie de verblijfsaanvraag werd ingediend en van twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij zonder de Belgische nationaliteit, noch verblijfsrecht in België.

De erkenning van het minderjarige kind O.A.E. door R.O. dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de motieven van het bevel waar er op gewezen wordt dat er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven en gesteld wordt dat er geen sprake is van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Niets belet de verzoekende partij om een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van haar minderjarige dochter O.A.E., intussen erkend door R.O., in welk geval het bevel om het grondgebied te verlaten zal worden opgeschort totdat uitspraak over deze aanvraag is gedaan.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij nog een zoon heeft, O.G.N., geboren op 2 maart 2010, dat zij wel degelijk minderjarige kinderen heeft met verblijfsrecht in België, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan dat haar minderjarige zoon O.G.N. een verblijfsrecht heeft in België. Uit het door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde stuk 5, namelijk de geboortakte van O.G.N., blijkt dat voormeld minderjarig kind de zoon is van de verzoekende partij, doch geenszins dat hij verblijfsrecht heeft in België. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de minderjarige zoon O.G.N. over een verblijfsrecht in België beschikt.

3.6. Voorts meent de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM geschonden is daar in de beslissing en in het bevel niet wordt verwezen naar artikel 8 van het EVRM, hoewel zij een familie- en gezinsleven heeft. Zij wijst er op dat ingevolge een arrest van de Raad van State een afweging moet gemaakt worden of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. De verzoekende partij meent dat een motivering in de bestreden beslissing moet gegeven worden en wijst er op dat zij twee kinderen heeft, namelijk O.A.E., van Belgische nationaliteit en O.G.N., dat beide kinderen minderjarig zijn, dat zij beiden hun moeder nodig hebben en niet van hun moeder mogen weggerukt worden door de uitvoering van het bevel, dat zij vermoedelijk borstvoeding geeft aan A., dat indien de minderjarige kinderen worden weggerukt van hun moeder, dit een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel betekent, dat van minderjarige kinderen niet kan verwacht worden dat ze terugkeren naar Nigeria.

3.7. Vooreerst wijst de Raad er op dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar haar gezins- en familieleven, nu uit de motieven duidelijk blijkt dat de gemachtigde het gezins- en familieleven met haar kinderen in rekening bracht, doch oordeelde dat er geen sprake is van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

De Raad herhaalt dat hij zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij kennis heeft van het overlijden van het Belgische minderjarig kind O.H.E., en van twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij zonder de Belgische nationaliteit, noch verblijfsrecht in België.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘privé-’ en ‘gezinsleven’ uit voormelde artikelen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in de eerste plaats aannemelijk te maken dat hij specifieke sociale bindingen heeft in België of dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich baseert op het gezinsleven met haar minderjarige kinderen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. De verzoekende partij wijst er op dat zij een minderjarige dochter O.A.E. heeft van Belgische nationaliteit, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat de erkenning van het kind door R.O. dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid te hebben gemotiveerd dat er geen sprake is van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. De verzoekende partij duidt voorts op de aanwezigheid van haar minderjarige zoon O.G.N., doch laat na aan te tonen dat voormelde zoon of de Belgische nationaliteit heeft, of verblijfsrecht in België. Ook uit de stukken van het administratief dossier of uit de stukken toegevoegd door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift blijkt geenszins als zou

de minderjarige zoon O.G.N. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de Belgische nationaliteit hebben of over een verblijfsrecht in België beschikken.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, op het ogenblik van het nemen ervan, een inmenging zou betekenen in haar gezinsleven. Immers beschikten noch de verzoekende partij, noch haar minderjarige kinderen, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, over een verblijfsrecht in België of over de Belgische nationaliteit. Bijgevolg is er geen 'inmenging' in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gezien er geen sprake is van een 'inmenging' in de zin van artikel 8 van het EVRM door de *in casu* bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat een afweging diende gemaakt te worden tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting.

Zelfs indien zou kunnen worden vastgesteld dat het bestreden bevel leidt tot een inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige kinderen in België, wijst de Raad er nog op dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met de enkele stelling dat van minderjarige kinderen niet kan worden verwacht dat ze terugkeren naar Nigeria, zonder meer, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er hinderpalen zijn om met haar gezin haar gezinsleven elders dan in het Rijk uit te oefenen.

3.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat het bestreden bevel is genomen op onzorgvuldige wijze of op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.9. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat blijkens de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 3 mei 2017 een nieuwe aanvraag heeft ingediend, waarvoor zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Een verblijfsaanvraag werd ingediend door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige Belgische burger, met name O.A.E. Het bevel om het grondgebied te verlaten zal worden opgeschort totdat uitspraak over deze aanvraag is gedaan.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER